

ΕΠΑΛ ΕΠΑΝΟΜΗΣ

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕ ΘΕΜΑ:

« ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΩΝ ΛΙΜΝΩΝ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ»

ΟΜΑΔΕΣ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΒΥ2 ΚΑΙ ΒΥ3 ΤΑΞΗΣ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΙ ΤΩΝ ΛΙΜΝΩΝ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ

Θρύλοι Λιμνών

Σύμφωνα με μια άλλη παλιά ιστορία, μια αρχαία πολιτεία βρίσκεται βυθισμένη εδώ και αιώνες κάτω από τα νερά της λίμνης. Ένα πριγκιπόπουλο αγάπησε κάποτε μια νεράιδα. Θαμπώθηκε από την ομορφιά της σαν την είδε να λούζεται μια μέρα και της ζήτησε να γίνει γυναίκα του.

-Αν δεχτώ, θα φέρω συμφορά και κακό μεγάλο στο βασίλειο σου είπε η νεράιδα. Μα το πριγκιπόπουλο επέμενε μέχρι που την έπεισε κι αυτήν και το βασιλιά πατέρα του. Ξεκίνησαν λοιπόν οι γάμοι με κάθε μεγαλοπρέπεια. Στολίστηκε η πολιτεία κι ολόκληρος ο νεραϊδόκοσμος. Ντύθηκαν τα ξωτικά με υφάσματα αραχνοϋφαντα, με κοσμήματα κρυστάλλινα, και άρχισαν να τραγουδούν τα πιο απόκοσμα τραγούδια για χατίρι της αγαπημένης τους αδερφής. Μα εκεί που το γλέντι είχε ανάψει και χαιρόταν ο κόσμος όλος, ο ουρανός σκοτείνιασε.

Αστραπές και κεραυνοί άρχισαν να τον αυλακώνουν απ' άκρη σ' άκρη και μια τρομερή μπόρα ξέσπασε από το πουθενά. Έβρεχε κι έβρεχε χωρίς σταματημό, μέχρι που τα νερά πνίξαν και σπίτια και ανθρώπους. Χάθηκε για πάντα η αρχαία πολιτεία.

Και τα νούφαρα που φυτρώνουν κάθε καλοκαίρι στην επιφάνεια της λίμνης, άσπρα και κίτρινα είναι οι ψυχές των αγοριών και των κοριτσιών που χάθηκαν τη μέρα εκείνη.

Υπάρχει ένας θρύλος των λιμνών που λέει, ότι με τις αλλαγές στη στάθμη τους, οι λίμνες εκφράζουν τις διαθέσεις τους.

Έτσι, κάθε φορά που φουσκώνουν, η στάθμη τους ανεβαίνει 2-3 μέτρα, η διεθνής κατάσταση ή η τοπική "τυχαίνει" να είναι εξημμένη.

Τα κράτη βρίσκονται σε αναβρασμό και ο πόλεμος μαινεται ανάλογα με το φούσκωμα. Στους βράχους και στις όχθες της Μεγάλης Πρέσπας διακρίνονται καθαρά οι στάθμες του νερού στη διάρκεια του Α' και του Παγκοσμίου πολέμου.

Δρακόλιμνες

Πρόκειται για λίμνες που βρίσκονται στη βόρεια Πίνδο, στα όρη Τύμφη (Γκαμήλα), Φλέγκα και Σμόλικά. Για τη δημιουργία των λιμνών αυτών έχουν διατυπωθεί διάφορες θεωρίες. Παλαιότερα πίστευαν ότι πρόκειται για κρατήρες ηφαιστειών.

Σήμερα δεχόμαστε ότι οι λίμνες δημιουργήθηκαν την εποχή των παγετώνων και το νερό τους οφείλεται στην ύπαρξη υπόγειων πηγών ή στο λιώσιμο του χιονιού που σε απόσκιες χαράδρες διατηρείται ως τον Ιούλιο.

Σύμφωνα με ένα μύθο, στις Δρακόλιμνες του Σμόλικά και της Τύμφης ζούσαν δύο Δράκοι. Οι Δράκοι είχαν έχθρα μεταξύ τους και κάθε φορά που αγρίευαν πετούσαν ο ένας στον άλλο πέτρες. Ο μύθος εξηγεί, σύμφωνα με τους ντόπιους, το γιατί οι όχθες της Δρακολίμνης του Σμόλικά έχουν άσπρο χρώμα με διάσπαρτες μαύρες πέτρες και οι όχθες της λίμνης της Τύμφης έχουν μαύρο χρώμα με διάσπαρτες άσπρες πέτρες.

Σύμφωνα με άλλο θρύλο, ένα βράδυ βγήκε από τα νερά της Δρακολίμνης τού Σμόλικά ένα μεγάλο άγριο κριάρι, που πρώτη φορά το έβλεπαν οι γύρω βοσκοί. Το κριάρι βέλαξε, καλώντας τα πρόβατα που έβοσκαν στο βουνό γύρω από τη λίμνη, και τότε όλα έτρεξαν ξοπίσω του. Τότε κι' εκείνο πήδησε μέσα στη Δρακολίμνη και τα νερά κατάπιαν τα κοπάδια των τσοπάνηδων, που απέμειναν μονάχοι να κλαίνε την ξαφνική συμφορά τους. Το μεγάλο εκείνο κριάρι ήταν ο Δράκος της λίμνης τού Σμόλικά, πού είχε επιθυμήσει αρνίσιο κρέας. Από τότε, οι Σαρακατσάνοι αποφεύγουν να βοσκούν τα κοπάδια τους κοντά στις Δρακόλιμνες.

Ο θρύλος του Αλί Πασά

Σύμφωνα με το θρύλο, οι Δράκοι δεν επιτρέπουν να αναμειχθεί στις λίμνες τους κανένας άλλος και βομβαρδίζουν με άγριο χαλάζι εκείνον πού θα επιχειρήσει να το κάνει. Οι κάτοικοι στα Ζαγόρια διηγούνται, ότι ο Αλί Πασάς, τον Ιούλιο τού 1814,

θέλησε να ανεβάσει πάνω στη Δρακολίμνη της Γκαμήλας δύο βάρκες, δύο μονόξυλα, από τη λίμνη των Ιωαννίνων. Κατόρθωσε να φέρει τις βάρκες του ως την κορυφή των Ζαγοριών, αγγαρεύοντας άντρες και γυναίκες της περιοχής. Η μια βάρκα όμως καταστράφηκε και διαλύθηκε επί τόπου και από τότε ή κορυφή εκείνη ονομάζεται Μονόξυλο. Την άλλη την ανέβασαν ως το χωριό Ροδόβολη. Ξαφνικά ξέσπασε απροσδόκητα τρομερή καταιγίδα με βροχή, κεραυνούς και χοντρό χαλάζι, που αναποδογύρισε τις τέντες τού Πασά και κατέστρεψε τη βάρκα. Τόσο πολύ τρομοκρατήθηκε ο Αλί Πασάς από τη φοβερή εκείνη χαλαζοθύελλα, ώστε καβάλησε αμέσως το άλογό του και μέσα από στενά μονοπάτια κατακύλησε ως το Σκαμνέλι. Μόλις εγκατέλειψε το βουνό αμέσως η καταιγίδα σταμάτησε και ο ουρανός καθάρισε. Εκείνος όμως δεν τόλμησε να ξαναγυρίσει. Λίγο διάστημα αργότερα, κάποιος Φάλαρης προσπάθησε κι' αυτός ν' ανεβάσει βάρκα στη μια Δρακολίμνη. Αλλά και αυτός δέχθηκε επίθεση σφοδρότατης χαλαζοθύελλας. Από τότε κανείς ποτέ, δεν επιχειρήσε να ανεβάσει βάρκα στις Δρακόλιμνες, οι οποίες παραμένουν απομονωμένες και ανεξερεύνητες.

Ο θρύλος της Ντραμπάτοβας

Η Ντραμπάτοβα είναι από τις μεγαλύτερες πηγές της λίμνης των Ιωαννίνων. Η πηγή αναβλύζει κάτω από έναν τεράστιο βράχο στους πρόποδες του Μιτσικελίου, σχηματίζοντας ένα μεγάλο κοίλωμα στο εσωτερικό του. Κανένας όμως δεν είχε εισχωρήσει μέσα στο κοίλωμα αυτό, μέχρι που την επισκέφτηκε ο Αλί Πασάς. Έτυχε σε εποχή ανομβρίας, οπότε η στάθμη των νερών είχε χαμηλώσει, πλησίασε κάτω από το βράχο και προσπάθησε να διακρίνει τι υπήρχε μέσα και κάτω από αυτόν. Όμως επικρατούσε βαθύ σκοτάδι και δεν μπόρεσε να διακρίνει τίποτα. Τότε διέταξε τον τσοχαντάρη του να ξεντυθεί και να μπει μέσα, για να διερευνήσει το βαθούλωμα. Τρέμοντας εκείνος ολόκληρος μπροστά στη θέα της σπηλιάς δίσταζε να εκτελέσει την εντολή. Τότε ο Αλής αγριεμένος έβγαλε το μαχαίρι του και απειλώντας τον του είπε: "Ή έμπα ωρέ παλιάραπε ή σου κόβω την κόκα (κεφάλι)". Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα για το δύστυχο αράπη. Προκειμένου όμως να χάσει το κεφάλι του

προτίμησε να μπει. Τρέμοντας ολόκληρος ξαναβγήκε μετά από λίγο και είπε στον Αλή:
"Κόψε

με καλύτερα, Πασά μου, παρά να με βάλεις σε αυτή τη μαύρη κόλαση.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΦΡΟΣΥΝΗΣ

Σύμφωνα με την προφορική παράδοση αλλά και μαρτυρίες των περιηγητών, η Φροσύνη ήταν «κοπέλα από σπίτι». Ανιψιά του δεσπότη Γαβριήλ και παντρεμένη με έμπορο, δεν συμβιβάστηκε ποτέ με την ζωή που άρμοζε σε μια γυναίκα εκείνης της εποχής... Ατίθαση, φιλελεύθερη, έξυπνη και πνευματώδης, βρισκόταν πάντοτε στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος, κερδίζοντας τις εντυπώσεις. Όταν ο σύζυγός της μετακόμισε μόνιμα στην Βενετία, εμφανίστηκε ο Μουχτάρ, γιος του Αλή πασά. Την ερωτεύτηκε και την διεκδίκησε παρά το γεγονός πως ήταν ήδη παντρεμένος.

Η Φροσύνη, τελικά, σύναψε μαζί του ερωτικό δεσμό. Αυτό έμελλε να είναι και η αρχή του τέλους για την όμορφη κυρά. Όταν η γυναίκα του Μουχτάρ ανακάλυψε την παράνομη σχέση, ζήτησε «δικαιοσύνη» από τον αγαπημένο πεθερό της, Αλή πασά. Εκείνος, μην μπορώντας να της χαλάσει χατίρι, της υποσχέθηκε πως το «πρόβλημα» θα λυνόταν γρήγορα. Έτσι και έγινε. Το ίδιο βράδυ, εισέβαλε ο ίδιος στο σπίτι της Φροσύνης και την συνέλαβε με την βία. Ταυτόχρονα, 15 ακόμη γυναίκες «κακής φήμης» συνελήφθησαν από τους άντρες του πασά και φυλακίστηκαν στα μπουντρούμια μιας εκκλησίας στις όχθες της λίμνης Παμβώτιδας. Λένε πως ο Αλή, βασανισμένος από τύψεις, δεν είχε σκοπό να τις σκοτώσει και γι' αυτό περίμενε κάποιο σχετικό διάβημα των προεστών που θα τους χάριζε την ζωή. Όμως τίποτα. Τρεις μέρες πέρασαν και δεν υπήρξε κανένα σημάδι σωτηρίας. Τελικά ο Αλή πασάς πήρε την δύσκολη απόφαση να τις σκοτώσει. Ο θάνατος των γυναικών ήταν τραγικός. Όταν νύχτωσε, τις έκλεισε σε σακιά, τις έβαλε σε μια βάρκα και τις έπνιξε στην λίμνη Παμβώτιδα. Εκ των υστέρων ο Αλή παραδέχτηκε το λάθος του, όμως ήταν πια αργά. Χαρακτηριστικό είναι πως για να εξιλεωθεί, ζήτησε να ρίξουν στην λίμνη «χίλια καντάρια ζάχαρη για να γλυκάνει το νερό να πιει η Κυρα-Φροσύνη». Τα λόγια του αυτά δείχνουν μια πιο ευαίσθητη πλευρά του Αλή πασά, ενώ εν μέρει, τεκμηριώνουν την παράδοση που θέλει τον Αλή τρελά ερωτευμένο με την Φροσύνη, να την σκοτώνει, επειδή εκείνη δεν ανταποκρίθηκε στο πάθος του.

Το Στοιχείο της λίμνης Λαψίστας

Στη λίμνη της Λαψίστας πολλές φορές ακουγόταν από τα έγκατά της κάτι που έμοιαζε με υποχθόνιο, υπόκωφο, μακρόηχο μουγκρητό κάποιου υπερφυσικού όντος. Ο ήχος αυτό διαρκούσε ένα με δύο λεπτά και επαναλαμβανόταν αρκετές φορές. Δεν είχε καθορισμένες ημέρες ή ώρες, ούτε μήνες ή εποχές. Μπορούσε να ακουστεί οποιαδήποτε ημέρα ή νύχτα και οποιαδήποτε εποχή, πάντα όμως επαναλαμβανόμενο δύο ή τρεις φορές. Το σημείο από το οποίο προερχόταν δεν ήταν με ακρίβεια καθορισμένο, γιατί δεν επρόκειτο για σημείο αλλά

για ολόκληρη έκταση του βυθού. Άλλες φορές το εντόπιζαν κάπου ανάμεσα στο Στόμα της Λίμνης και την Κάτω ή Άνω Γόλιανη, άλλοτε μεταξύ Κρουονερίου και Προχώματος, και κάποιες φορές προς το μέρος των χωνευτρών των Μύλων. Οι κάτοικοι, επειδή δεν μπορούσαν να δώσουν μια εξήγηση για το φαινόμενο αυτό, το μυθοποίησαν. Θεώρησαν ότι κάποιο υπερφυσικό ον, άγνωστης ταυτότητας, κατοικούσε στα έγκατα της λίμνης και, όταν ξυπνούσε από το λήθαργό του, άρχιζε να μουγκρίζει παρατεταμένα. Έτσι το αποκάλεσαν «Στοιχειό της λίμνης».

Λίμνη Βεγορίτιδα- Μακεδονία

Είναι η τρίτη μεγαλύτερη λίμνη της Ελλάδας και εκτείνεται μεταξύ τριών νομών. Στην αρχαιότητα, στις όχθες της Βεγορίτιδας αναπτύχθηκαν αρχαϊκοί οικισμοί, για τους οποίους όμως δεν υπάρχουν αρκετά ιστορικά στοιχεία.

Λαογραφικά η λίμνη Βεγορίτιδα οφείλει την ύπαρξή της σε έναν ιδιαίτερο θρύλο. Λέγεται ότι η λίμνη δημιουργήθηκε εξαιτίας της αβλεψίας μιας κόρης, η οποία δεν σφράγισε το στόμιο του πηγαδιού με αποτέλεσμα να πλημμυρίσουν το χωριό και ο κάμπος και να δημιουργηθεί η λίμνη.

Λίμνη Βόλβη-Μακεδονία

Θεωρείται ως η δεύτερη μεγαλύτερη λίμνη της Ελλάδας και πιο συγκεκριμένα, η μεγαλύτερη σε έκταση της Μακεδονίας. Η λίμνη Βόλβη υπάρχει στην ελληνική μυθολογία ως το σπίτι της νύμφης Βόλβης, της κόρης του Ωκεανού και της Τηθύος. Σύμφωνα με τον Στράβωνα, η νύμφη Βόλβη προστάτευε τη λίμνη ενώ αναφέρεται ότι μαζί με τον Ηρακλή, η Νύμφη απέκτησε τον Όλυμπο, τον μυθικό βασιλιά της Θράκης και ιδρυτή της ομώνυμης πόλης.

Στο σήμερα η Λίμνη Βόλβη αποτελεί έναν από τους πιο ελκυστικούς υδροβιότοπους της Ελλάδας, με τη χλωρίδα και την πανίδα της προστατεύεται από διεθνείς συνθήκες.

Λίμνη Βουλιαγμένης-Αττική

Πρόκειται για τη γνωστότερη λίμνη της Αττικής και αποτελεί ένα από τα πιο απόκοσμα και μαγικά συνάμα τοπία της Αθήνας σε κοντινή απόσταση από την ελληνική πρωτεύουσα.

Το μυστήριο της λίμνης της Βουλιαγμένης ξεκινά ακόμα και από το όνομά της, καθώς ονομάστηκε έτσι όταν η κορυφή του σπηλαίου κατακρημνίστηκε. Χρονολογικά η δημιουργία της τοποθετείται στο 2000 π.Χ. και για πρώτη φορά συμπεριλαμβάνεται στις διηγήσεις του Πausανία. Τότε επονομαζόταν ως «Ζωστήρ» και κατείχε ιδιαίτερη σημασία καθώς συνδέεται με τον μύθο της Λητούς και τη γέννηση των θεϊκών διδύμων, Απόλλωνα και Άρτεμιδος. Λέγεται ότι ονομάστηκε έτσι καθώς στην προσπάθειά της εγκύου Λητούς να

ξεφύγει από την οργή της θεάς Ήρας και πιστεύοντας ότι είχε έρθει η ώρα να γεννήσει, έβγαλε τη ζώνη της και την πέταξε στην περιοχή.

Έκτοτε, η λίμνη της Βουλιαγμένης κατέχει μια ακαταμάχητη μαγεία και μια μυστηριώδη ενέργεια. Ίσως το σπήλαιο που δεσπόζει στο μεγαλύτερο μέρος της λίμνης, ίσως το ανεξερεύνητο βάθος της ή ακόμα καλύτερα, τα ισχυρά ρεύματά της να είναι υπαίτια του θρύλου της λίμνης, αλλά και της νεράιδας που κατοικεί στα βάθη της και караδοκεί τους νεαρούς δύτες. Έως σήμερα έχουν χάσει τη ζωή τους 8 δύτες στην απόπειρα να εξερευνήσουν τη μυστηριώδη λίμνη, ενώ το μυστήριο και το φανταστικό μεγεθύνεται καθώς έχει απογορευτεί από το 1995 η είσοδος στη σπηλιά.

Επίσης, η πολυθρόνη λίμνη της Βουλιαγμένης ενισχύει τον μύθο της, έχοντας τη μεγαλύτερη υπόγεια σήραγγα του κόσμου, με μήκος 800 μέτρα και με ένα ιδιαίτερα δύσκολο και ανεξερεύνητο δίκτυο λαβυρίθων.

Λίμνη Ορεσιτιάδα (Καστοριά)-Μακεδονία

Θεωρείται ως μία από τις πιο όμορφες λίμνες των Βαλκανίων. Η πανέμορφη πόλη της Καστοριάς που βρίσκεται χτισμένη στις όχθες της λίμνης Ορεσιτιάδας, όπως ονομάζεται, συνθέτει ένα ειδυλλιακό τοπίο παραμυθιού. Σύμφωνα με τους τοπικούς μύθους, στο βόρειο τμήμα της πόλης της Καστοριάς, ανάμεσα στους βράχους και στη λίμνη υπάρχει ένα ξεχωριστό σπήλαιο, το «Σπήλαιο του Δράκου» όπως και ονομάζεται, που συνοδεύεται από έναν πανέμορφο μύθο. Λέγεται ότι κάποτε, στη σπηλιά αυτή βρισκόταν το απόρθητο άντρο ενός τρομερού δράκου, ο οποίος προστάτευε και την είσοδο του χρυσορυχείου στο κέντρο του βουνού. Ο ιδρυτής της πόλης τότε, Κάστορας, ήθελε να περιηγηθεί στα βάθη της σπηλιάς μαζί με τον δίδυμο αδερφό του Πολυδεύκη καθώς και τον πεθερό του, φοβούμενος όμως τον δράκο, ανέθεσε έναν δύσκολο άθλο σε οποιονδήποτε ήταν αρκετά γενναίος ώστε να εισέλθει στο επικίνδυνο σπήλαιο και να σκοτώσει τον δράκο για να αποκτήσει τον θησαυρό που έταζε ο βασιλιάς. Ένας δυνατός άνδρας εμφανίστηκε και υποσχέθηκε στον βασιλιά να εκπληρώσει τον λόγο του. Εισήλθε στο σπηλαιώδες άντρο και έσφαξε τον δράκο. Όταν πλέον το τρομερό θηρίο κείτονταν νεκρό, ο βασιλιάς και οι άνδρες προχώρησαν μέσα στην άβυσσο του σπηλαίου. Έφθασαν σε ένα σημείο όπου τους πλημμύρισε το σκοτάδι και οι δάδες έσβησαν στα χέρια τους. Τότε μια χθόνια φωνή ακούστηκε που απείλησε τους παρευρισκόμενους ότι θα έβρισκαν δυστυχία αν κρατούσαν τη λάσπη στα χέρια τους. Μερικοί, ερμηνεύοντας τα λόγια της φωνής γέμισαν τις χούφτες τους, ενώ άλλοι έμειναν άπραγοι. Όταν τελικά βγήκαν στο φως της ημέρας από τα έγκατα της γης και αντίκρισαν τα χέρια τους, ήταν γεμάτα με υγρό χρυσό!

Λίμνη Τριχωνίδα- Αιτωλοακαρνανία

Ονομάζεται και αλλιώς «θάλασσα» και κατέχει τον τίτλο της μεγαλύτερης λίμνης της Ελλάδας. Διαθέτει πλούσια βιοποικιλότητα και φιλοξενεί αρκετά σπάνια είδη φυτών και ζώων. Σύμφωνα, όμως, με τον θρύλο που κυκλοφορούσε στην περιοχή το 1890 και πήρε διαστάσεις προσελκύοντας αρκετούς κυνηγούς μυστηρίων και θρύλων, στα βαθιά νερά της ζούσε ένα τρομακτικό πλάσμα, το οποίο με τις κραυγές του τρόμαζε τους κατοίκους. Λέγεται, μάλιστα, ότι το πλάσμα της λίμνης δεν εντοπίστηκε ποτέ, ενώ οι περισσότερες

μαρτυρίες συγκλίνουν στο ότι το τέρας της λίμνης που ανάστατνε τον πληθυσμό, ήταν ένας γιγάντιος βάτραχος.

Μεγάλη & Μικρή Πρέσπα- Μακεδονία

Σύμφωνα με τον μύθο, οι λίμνες Μεγάλη και Μικρή Πρέσπα που βρίσκονται σε κοντινή απόσταση η μία με την άλλη, δημιουργήθηκαν από ένα τέρας, το οποίο τρομοκρατούσε τους κατοίκους της γειτονικής Αχρίδας και αναποδογύριζε τις βάρκες τους. Τότε, ο Άγιος Ναούμ, ο προστάτης της περιοχής, προκειμένου να σώσει τους κατοίκους από το σατανικό τέρας το γκρέμισε στα βράχια. Ως αποτέλεσμα της πτώσης του τέρατος, δημιουργήθηκε ένα ρήγμα στο βουνό και το νερό της Αχρίδας χύθηκε προς την άλλη πλευρά, δημιουργώντας τη Μεγάλη και τη Μικρή Πρέσπα.

Δρακολίμνες Ηπείρου-Δυτικής Μακεδονίας

Βρίσκονται διεσπαρμένες στις πιο απόκρημνες οροσειρές του ελληνικού αναγλύφου και συγκαταλέγονται στις πιο μαγικές τοποθεσίες της ελληνικής γης, με μύθους και θρύλους οι οποίοι εξακολουθούν να συναρπάζουν τον ταξιδιώτη. Αναφερόμαστε, φυσικά, στις θρυλικές Δρακολίμνες, που κοσμούν τα δυσπρόσιτα οροπέδια των ελληνικών βουνών. Οι πανέμορφες λίμνες των βουνών δημιουργήθηκαν από τους αρχαίους παγετώνες, έκτοτε συνδέθηκαν στη λαογραφία με τόπους κατοικίας τρομερών τεράτων και δράκων.

Σήμερα αποτελούν ένα από τα πλέον επισκέψιμα σημεία των ελληνικών βουνών από λάτρεις της φύσης και της ορειβασίας, προσελκύοντας το ενδιαφέρον επιστημόνων και κοινού.

Πιο συγκεκριμένα, η **Δρακολίμνη της Τύμφης (Γκαμήλα)**, σε υψόμετρο 2.050 μ. αποτελεί ίσως μία από τις διασημότερες δρακολίμνες, με θέα που κόβει την ανάσα και δημιουργεί απόκοσμα τοπία. Σύμφωνα με την παράδοση, ο δράκος της Τύμφης με τον δράκο της δρακολίμνης του Σμόλικα, είχαν μια άσβεστη έχθρα, και κάθε φορά που η διαμάχη τους φούντωνε εκτόξευαν ο ένας προς τον άλλον άσπρες και μαύρες πέτρες.

Η Δρακολίμνη Γκιστόβα στα ελληνοαλβανικά σύνορα θεωρείται ως η μεγαλύτερη δρακολίμνη. Λέγεται ότι κάποτε ζούσε στο χωριό Γράμμος ένας καλοκάγαθος δράκος, ο οποίος όμως αντιμετωπιζόταν εχθρικά από τους κατοίκους, λόγω της δύναμης και της εμφάνισής του που τρόμαζε τους κατοίκους. Εκείνοι από φόβο τον εξόρισαν σε μία από τις κορυφές του Γράμμου. Ο δράκος παρέμεινε τότε στην περιοχή, καθώς δεν ήθελε να φύγει από το χωριό. Οι κάτοικοί του όμως συνέχισαν να τον διώχνουν και να τον εξορίζουν ακόμα μακρύτερα. Όπου ο δράκος τελικά εξορίστηκε πέρα από τα βουνά και από τη θλίψη του για τους ανθρώπους έκλαψε γοερά. Ένα δάκρυ του έπεσε στη γη και έτσι δημιουργήθηκε η δρακολίμνη της Γκιστόβας.

Η Δρακολίμνη του Σμόλικα τοποθετείται σε υψόμετρο 2.200μ., φημολογείται ότι ονομάζεται αλλιώς «Λάκου-Βίνιτου» (Γαλάζια Λίμνη), ενώ από ψηλά σχηματίζει το σχήμα μιας καρδιάς. Όπως προαναφέρθηκε, οι δράκοι της Λίμνης της Τύμφης και του Σμόλικα βρίσκονταν σε αντιπαλότητα, ενώ υπάρχει και η αντιπαράθεση των κατοίκων των

αντίστοιχων περιοχών που υποστηρίζουν ότι κέρδισε τελικά στην τελική μάχη ο δράκος της περιοχής τους.

Οι δρακολίμνες της Φλέγγας βρίσκονται ανάμεσα στις περιοχές της Καλαμπάκας και των Ιωαννίνων. Ο μύθος της λίμνης διηγείται την ιστορία του Πίνδου, του γιου του Μακεδόνα, ο οποίος προκειμένου να σωθεί από τα αδέρφια του που τον φθονούσαν, κρύφθηκε στα ψηλά βουνά με μοναδικό φίλο και σύμμαχο τον δράκο Λύγκο. Σύντομα τα ζηλόφθονα αδέρφια του Πίνδου τον εντόπισαν και τον δολοφόνησαν. Ο δράκος, αντικρίζοντας τότε νεκρό τον αγαπημένο του φίλο, έκλαψε γοερά για τον χαμό και μικρές λίμνες σχηματίστηκαν στις πλαγιές των βουνών που ονομάστηκαν έτσι από τον ήρωα.

Η δρακολίμνη Βερλίγκα στην Πίνδο λέγεται ότι απέκτησε το φιδουγυριστό ανάγλυφό της από το φίδι-δράκο που κατοικούσε στα σκοτεινά νερά της και παρέμενε αθέατος στο απομονωμένο του κρησφύγετο.

Στυμφαλία-Πελοπόννησος

Τοποθετείται στην Ορεινή Κορινθία και έχει καταφέρει να επιζήσει έως και τη σύγχρονη εποχή. Η λίμνη Στυμφαλία κατέχει εξέχουσα σημασία στην αρχαία ελληνική μυθολογία καθώς παρουσιάζεται ως η θρυλική τοποθεσία του έκτου άθλου του ήρωα Ηρακλή.

Σύμφωνα με τον αρχαίο θρύλο, στην περιοχή της λίμνης ζούσαν και τρομοκρατούσαν τους κατοίκους οι τρομακτικές Στυμφαλίδες Όρνιθες, τα ανθρωποφάγα πτηνά με τα χάλκινα ράμφη. Ο Ηρακλής τότε, με τη βοήθεια της θεάς Αθηνάς, κατάφερε να αποπροσανατολίσει τα ανθρωποφάγα πτηνά και να τα σκοτώσει με τα βέλη του.

Η λίμνη της Στυμφαλίας εξακολουθεί να υπάρχει ακόμα και σήμερα, παρόλο που έχει αποξηρανθεί το μεγαλύτερο μέρος της, θεωρείται όμως προστατευμένη περιοχή από το NATURA 2000, έχοντας πλούσια βιοποικιλότητα.

Οι Στυμφαλίδες όρνιθες, έλεγε ο αρχαίος μύθος, ήταν πουλιά μεγάλου μεγέθους με σιδερένια νύχια, οι οποίες φώλιαζαν στα νερά του ποταμού κι από κει εξαπέλυαν επιθέσεις καταστρέφοντας τις εσοδείες των ανθρώπων και σκοτώνοντας ζώα και παιδιά. Ο Ηρακλής κατάφερε, χτυπώντας σιδερένια κρόταλα, να τις αναγκάσει να εμφανιστούν κι έτσι τις σκότωσε με τα δηλητηριασμένα βέλη του.

Η θεά που λατρευόταν στην περιοχή, η Άρτεμις, τιμωρούσε τους κατοίκους για την αδιαφορία τους προς αυτήν, φράζοντας το βάραθρο που υπήρχε και χυνόταν ο ποταμός, με αποτέλεσμα να λιμνάζουν τα νερά.

Οι Στυμφαλίδες όρνιθες λοιπόν, τα φοβερά αυτά πουλιά, ίσως να ήταν η προσωποποίηση των ελωδών πυρετών, που μάστιζαν τον πληθυσμό της περιοχής. Αν δεχτούμε αυτό, τότε ο Ηρακλής εξοντώνοντάς τες με τον έκτο άθλο του, έσωσε την περιοχή από μια μάστιγα.

Λίμνη Μελισσάνη-Κεφαλονιά

Απόκοσμη και πανέμορφη, η Λίμνη Μελισσάνη βρίσκεται κρυμμένη στην πυκνή βλάστηση καθώς πρόκειται για μια μοναδική τοποθεσία. Επονομάζεται αλλιώς και ως Σπήλαιο των Νυμφών, και διαθέτει μια μαγική και σαγηνευτική ατμόσφαιρα ενός αλλιώτικου κόσμου. Όποιος εισέρχεται στα βάθη της σπηλιάς, εισέρχεται σε ένα μυθικό, αθέατο κόσμο.

Σύμφωνα με τον μύθο, η συγκεκριμένη σπηλιά αποτελούσε το ιερό του θεού του δάσους, Πάνα. Κάποτε, η νύμφη Μελισσάνη ερωτεύτηκε τον θεό που υπηρετούσε, όμως ο Πάνας την απέρριψε και η νύμφη αυτοκτόνησε μέσα στα νερά του σπηλαίου, δίνοντας το όνομά της σε αυτήν τη θαυμαστή τοποθεσία της Κεφαλονιάς.

Λίμνες που πλέον δεν υπάρχουν

Αχερουσία-Πρέβεζα

Η λίμνη Αχερουσία, η χώρα δηλαδή του Άδη, αποξηράνθηκε το 1960 και έκτοτε μετατράπηκε σε πεδιάδα για καλλιεργήσιμες εκτάσεις. Η Λίμνη Αχερουσία κατέχει σημαντικότερη θέση στην αρχαία ελληνική μυθολογία, καθώς θεωρούταν η είσοδος στο βασίλειο του Κάτω Κόσμου. Στα σκοτεινά νερά της, σύμφωνα με τους αρχαίους μύθους, χύνονταν οι ποταμοί του Κάτω Κόσμου Αχέροντας, Κωκυτός και Πυριφλεγέθων. Φυσικά, οι προαναφερθέντες ποταμοί εξακολουθούν να υπάρχουν και σήμερα και αποτελούν τοποθεσίες απaráμιλλης ομορφιάς. Η Λίμνη Αχερουσία παρουσιάζεται στους περισσότερους μύθους που σχετίζονται με τον ζοφερό κόσμο του Πλούτωνα, και υπάρχουν αναφορές της στην Οδύσσεια, όταν ο βασιλιάς Οδυσσέας επισκέφτηκε το βασίλειο των νεκρών ενώ παρουσιάζεται και στον μύθο του Ορφέα και της Ευρυδίκης.

Ο θεός Ερμής, μαζί με τις άλλες ασχολίες του, είχε αναλάβει να μεταφέρει μέσω του ποταμού Αχέροντα και τις ψυχές των νεκρών. Στην Αχερουσία, όταν έφταναν, τους περίμενε ένας βαρκάρης, ο Χάρων (ο χάρος, στα νέα ελληνικά), αμίλητος και σκυθρωπός. Οι ψυχές μετεπιβιβάζονταν στην βάρκα του Χάρωντα, ο οποίος τις πήγαινε σε μία σκοτεινή γωνιά της λίμνης όπου βρισκόταν η πύλη του κάτω κόσμου. Στην πύλη εκείνη, που την φύλαγε ο σκύλος-τέρας, ο Κέρβερος, τους περίμενε ο θεός του κάτω κόσμου, ο Άδης, που έπαιρνε τις ψυχές και τις πήγαινε στα ενδότερα. Εκεί τις δίκαιε και, ανάλογα με το τι άνθρωπος ήταν ο καθένας όταν ζούσε, πήγαιναν, οι καλοί στα Ηλύσια Πεδία και στα νησιά των Μακάρων (να ζουν «μακάρια») και οι κακοί στα Τάρταρα, στα έγκατα της Γης, για να βασανίζονται αιώνια...

Κωπαΐδα- Βοιωτία

Υπήρξε η μεγαλύτερη λίμνη της Ελλάδας, ενώ από την αρχαιότητα κιόλας είχαν γίνει αμέτρητες προσπάθειες αποστράγγισής της για να αποκτηθούν εύφορες καλλιεργήσιμες εκτάσεις, αλλά και για να καταπολεμηθεί η ελονοσία, η οποία θέριζε την περιοχή. Το έργο της τελικής αποστράγγισης της ολοκληρώθηκε το 1876.

Η απέραντη έκταση της λίμνης είχε δώσει αρκετή τροφή για μύθους, καθώς αρκετοί κάτοικοι ανέφεραν ότι στη λίμνη ζούσε ένα τέρας που οι κραυγές του πάγωναν το αίμα των κατοίκων.

Σύμφωνα με τις μαρτυρίες, το θανάσιμο τέρας που τρομοκρατούσε την περιοχή ήταν ο Ήταυρος, ένα πτηνό της οικογένειας των ερωδιών, ο οποίος ονομάζεται και ως «θεριό του βάλτου» για το απόκοσμο κρώξιμο του.

ΛΙΜΝΗ ΚΟΥΡΝΑ ΚΡΗΤΗΣ

Η όμορφη λίμνη Κουρνά στην αρχαιότητα ήταν γνωστή ως Κορησία. Το σημερινό της όνομα το οφείλει στην αντίστοιχη αραβική λέξη για τη λίμνη. Πρόκειται για μια μικρή λίμνη με το πλάτος της να φτάνει στο μεγαλύτερο μέρος της στο πλάτος τα 880 μέτρα. Σε μια έκταση σχεδόν 600 στρεμμάτων δημιουργείται ένα πανέμορφο φυσικό τοπίο, σε ένα κοίλωμα ανάμεσα σε λόφους. Ένα ειδυλλιακό μέρος των Χανίων που αποτελεί πόλο έλξης για τους κατοίκους της περιοχής.

Οι μύθοι που συντροφεύουν την ελληνική λίμνη

Η λίμνη Κουρνά της Κρήτης έχει δύο θρύλους που την συνοδεύουν εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Ο πιο γνωστός θρύλος θέλει έναν πατέρα να νιώθει ερωτική έλξη για την κόρη του και εκείνη να τρέχει για να σωθεί. Τότε, σύμφωνα με την λαϊκή παράδοση, η νεαρή κοπέλα είπε «Βούλα και Βουλιλίμνα και εγώ στοιχειό στη λίμνα» και αμέσως η γη βούλιαξε. Τότε λέγεται ότι η κοπέλα έγινε νεράιδα. Ο θρύλος δε, αναφέρει ότι κατά διαστήματα οι ντόπιοι βλέπουν την κοπέλα να κάθεται σε ένα βράχο στη μέση της λίμνης.

Η δεύτερη εκδοχή για τη δημιουργία της λίμνης λέει ότι κάποτε ο θεός οργισμένος για τους άτιμους ντόπιους, βούλιαξε την περιοχή και πνίγηκαν όλοι, εκτός την κόρη του παπά που έγινε η νεράιδα του βράχου.